

Nummer 3, 2001

Mooie Woorden

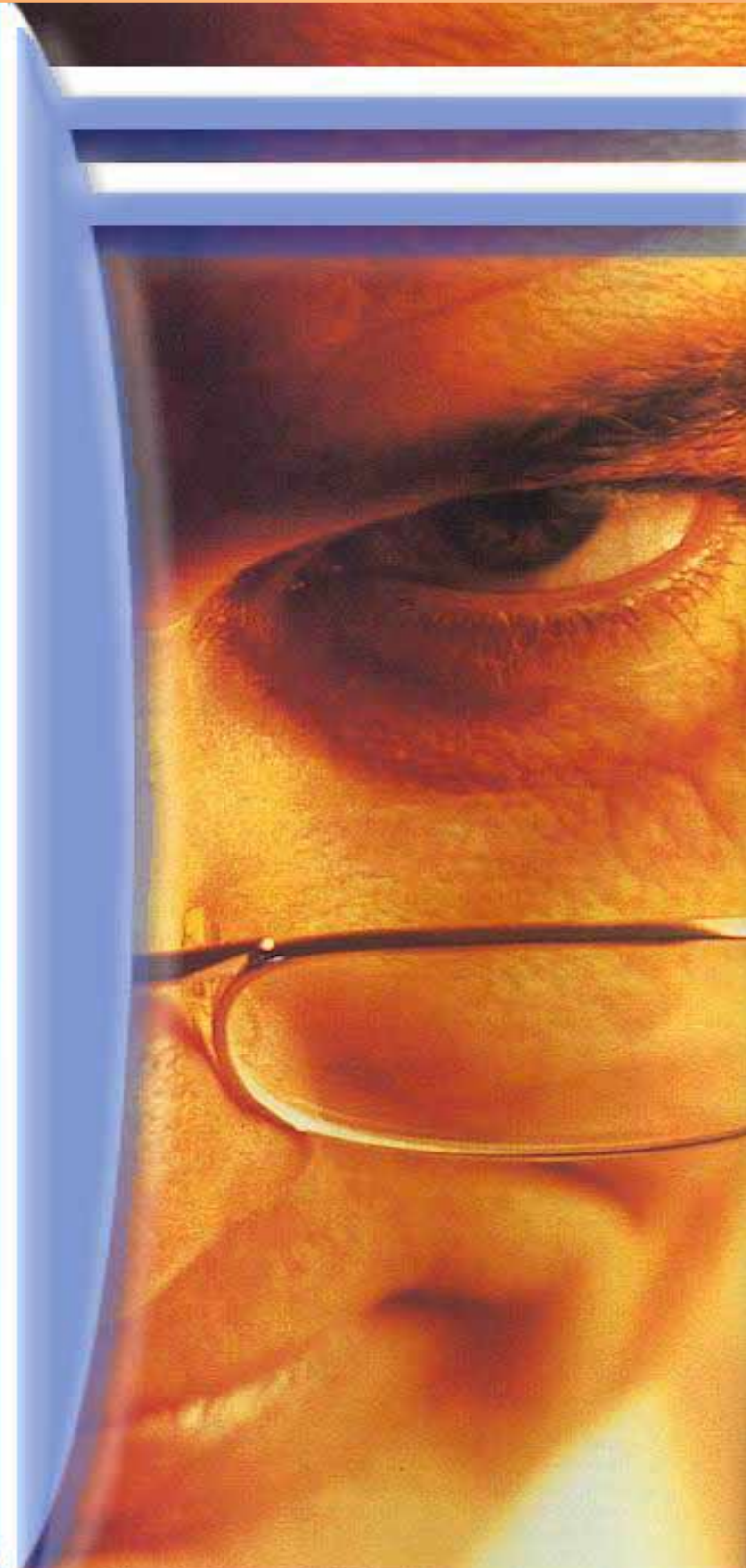
Gratis en Geestig

Mooie Woorden: een digitaal blad met

verhalen, gedichten, columns en andere taalbrouwsels

Het is maar hoe je het bekijkt.

- De servicegraad in de Vlaamse Reus.
- Hubert zingt een toontje lager.
- Een busreis door de Andes
- De daden van Emile
- Kuife en het avontuur in een notendop.

openen !

Geen woorden maar daden!
Vandaar eindelijk dan weer deze
Mooie Woorden 3 laat in de herfst in
je mailbox.
Of de inhoud net zo zal stralen als de
herfstrzon deed , hangt van je eigen
(weers)verwachting af. Wij hebben
geprobeerd om géén mooi weer te
spelen en ons uiterste best te doen
om weer een mooie uitgave van
Mooie Woorden te maken.
Dit keer weer meer inzendingen dan
de vorige keer. Jaloers op de
inzenders? Stuur dan taalkunstjes
naar mooie.woorden@12move.nl en
aanschouw in de volgende uitgave
je kunnen!

Genoeg gesproken. Tijd voor daden.
Wij, de redactie van Mooie Woorden
wensen jullie wederom veel
leesplezier met Mooie Woorden 3.
Laat ons je mening horen en stuur
een E-mail naar
mooie.woorden@12move.nl

We wachten met smart.

Redactie

"hoe mooie woorden te lezen" ?

kijk in de inhoudsopgave !

klik hier om naar de
inhoudsopgave te gaan

MOOIE
WOORDEN
VRAGEN
OM
MOOIE
DADEN

In Mooie Woorden nummer 3
staan opnieuw
ingezonden verhalen of gedichten.
Wil jij ook een taalbrouwsel insturen?
Dat kan, schroom niet en stuur het naar
mooie.woorden@12move.nl
Het doel van mooie woorden is juist die
verhalen en gedichten publiceren van
gelegenheidschrijvers.
Dus ook als je maar af en toe iets schrijft
zijn wij geïnteresseerd, het hoeft geen
poëzie- of roman- gehalte te hebben.

Voel je je geroepen stuur dan je
verhaal, gedicht of ander taal-
stukje naar Mooie Woorden.
Het is van harte welkom
!!!!!!!!!!!!

Info

Klik op de scroll pijltjes om de bladzijde te laten verschuiven of gebruik de pijlknoppen van het programma zoals beschreven in "hoe mooie woorden te lezen"

Colofon

Mooie Woorden is een non-commercieel magazine met als doel het publiceren van verhalen, gedichten, columns en artikelen van gelegenheidsschrijvers.

Redactie:

Mathieu Peeters
Margrethe Beelen

Vormgeving:

Mathieu Peeters

Inzendingen:

Nico Anker
Maria Berkers
Yvonne & Carl

Adres:

E-mail
mooie.woorden@12move.nl

Abonnement :

Gratis:
stuur een e-mail naar
mooie.woorden@12move.nl
Onder vermelding van
'abonnement'.

Inhoud

2 Inleiding

4 Mooie woorden maar geen daden

4 De passie van de keuze

5 Kuifje op avontuur

6 Droomreizen

8 Bomen

9 Als de fietsbel belt

9 Mobiel mobieltje

10 Laat ons minnen

12 De vlaamse reus

12 De harmonie

14 Morgen zoals gisteren

15 Motalis mortalitis

17 Hoe Mooie Woorden te lezen?

19 Genoeg van Mooie Woorden

Mooie woorden afdrucken

Mooie Woorden

Mooie woorden maar geen daden.

Lieve Emile,

Hoe gaat het met je, alles goed? Mijn leven gaat bepaald niet over rozen.

Ondanks het feit dat ik in het bezit ben van groene vingers, lukt het mij niet of nauwelijks om een bloeiend contact te onderhouden met mijn medemens.

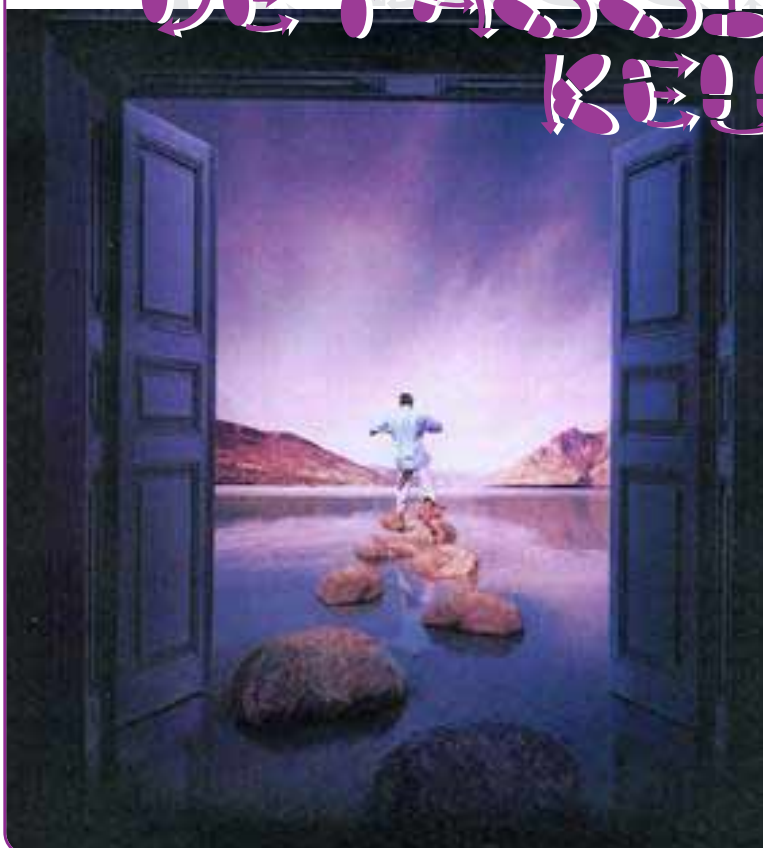
Ik word daar een weinig depressief van! "Nee, nee wacht nog even met tjakka roepen" begrijp mij niet verkeerd. Ik voel mij zielsgelukkig maar het moet mij van het hart dat ik het vermogen mis om het eerste contact te leggen.

U weet wel de prietpraatfase, mooie woorden zonder daden. Bij de eerste de beste poging om de prietpraatwoorden uit te spreken loopt het uit de hand, ik ga over de prietpraat nadenken, er daden bij zoeken, me afvragen of ik wel meen wat ik zeg, of ik er achter sta. Daarom lieve Emile vraag ik jou om raad. Jij bent zo goed met woorden je ratelt aan een stuk door het gaat je wonderbaarlijk goed af. Voor jou lijkt het lopende bandwerk. Terwijl je toch eigenlijk niets te zeggen hebt. Ik bewonder iemand die woorden zonder inhoud zinvol kan brengen, mensen het gevoel geven dat je met veel woorden weinig kan zeggen. Je laten zien zonder het achterste van je tong. En Emile nu we toch man to man spreken, kun je mij dan ook meteen leren hoe ik dat ongelofelijke schijnheilige gezicht dat jij altijd bij je mooie woorden trekt in het mijne kan plooiën. Zodat ook ik Prietpraat voor mooie woorden kan verkopen en daarna vol overtuiging kan roepen,

Tjakkes mooie woorden maar geen daden

DE PASSIE VAN DE KEUZE

Getergd door passie.

Verscheurd door twijfel.

Kies ik weer voor hetgeen wat ik al eerder koos.

En daarmee voor een gewisse dood.

Laat me leven bij de gratie van de keuze.

Getergd door de passie van de keuze.

Laat ik mij leiden door de momenten waarop ik
kies om een keuze te maken.

En nimmer was mijn liefde voor de twijfel zo groot
als op het moment, dat ik van de keuze genoot.

Kuifje op avontuur

Omdat het bij mij op zolder net een museum vol sentiment begon te worden ben ik aan het opruimen geslagen. Dat is altijd een goeie manier om af te rekenen met het verleden. Je sodemietert de spullen waar een vervelende herinnering aan kleeft uit het zolderraam, pardoos de straat op. En je hoopt dan dat diegene die van diezelfde herinnering deelgenoot was zojuist niets vermoedend voorbij fietst. Gelukkig is dat nooit het geval. "Vrede zij met ons".

Maar goed ik was, nog sterker, ik ben nog steeds aan het opruimen. Want niets is moeilijker dan spullen de deur uit doen. Voor je het weet zit je te mijmeren over je vroegere jaren, ondertussen knijpend in het voorwerp dat deze mijmering veroorzaakt, om te voorkomen dat je in snikken uitbarst en het tranenvocht het dierbaar kleinood zou kunnen beschadigen. In de doos babyspullen, "jowel van mijzelve" schrokken twee flinterdunne spinnetjes van mijn actie. Onder een laag spinnenweb vond ik wat door de motten aangevreten kleertjes, een felgekleurde cadmium rammelaar en wat oude vervaagde foto's. Het viel me toch moeilijk om de doos richting de vuilnisbak te slingeren. Ik ben nogal een sentimenteel type en mijn hart deed pijn aan de gedachte dat ik samen met deze doos de gehuisveste spinnen een kans op een mooie toekomst in mijn jeugdjurendoos zou ontnemen, bewaren dus maar.

Kruipend op mijn buik zette ik de tocht door de zolderbergruimte voort. Achter in de hoek stond een kist op wieltjes uitdagend te blinken met behulp van het schamele licht wat door enkele gaatje in het dakbeschot binnendrong.

In mijn herinnering had ik die kist bij mijn laatste verhuizing dichtgespijkerd om de kwade demonen geen kans te geven deze mooie en dierbare herinneringen aan te vreten. Ja die muizen kunnen er wat van! Alleen was ik vergeten wat er in zat. Razend nieuwsgierig sleepte ik mij met hamer in de hand en koevoet in de bek, richting de fonkelende kist.

Met kapot geschuurde knieën kwam ik aan in de verre uithoek van mijn zolderruimte, dit was avontuur op zijn best, niks niet inchecken aan de balie van het vliegveld, geen georganiseerde safari, gewoon op je zolderruimte. Avontuur in een notendop.

De hamer daalde fluitend neer op de kop van de koevoet, die op zijn beurt de boodschap al had begrepen, (hij was tenslotte ook niet op zijn achterhoofd gevallen) en de deksel in een klap open liet springen. De stofdeeltjes kozen het frisse luchtruim waar zij al die jaren met smart op hadden gewacht. Met een niet aflatende haast vervolgden zij hun weg, niets of niemand ontziend drongen zij mijn neusgaten binnen. Ik kreeg er spontaan de kriebels van en het eerste tranenvocht druppelde langs mijn wangen naar beneden om zich samen te voegen met de aankomende niesbui en de tegenaanval in te zetten.

In de kist vond ik mijn lang gezochte verzameling stripboeken "aha daar waren ze dus gebleven". Kuifje naar de maan, het zonnebloem mysterie enz. Ik had ze allemaal verzameld, wanneer en waarom was me niet meer duidelijk. Geërgerd over het feit dat ik al die moeite had moeten doen om die kist open te krijgen, wierp ik een blik in de opengebroken kist. Met de nodige inspanning konden mijn ogen de duisternis die zich in de kist schuil hield verdringen, langzaam gaf de duisternis zijn geheim prijs.

Op de bodem van de kist lagen enkele gemummificeerde demonen die met volgepropte bek hun einde hadden bespoedigd terwijl ze zich te goed hadden gedaan aan mijn stripboeken verzameling. "Duizend bommen en granaten!" Wat zou kapitein Haddock in dit geval gedaan hebben?

Samen met Kuifje had hij al heel wat avonturen beleefd maar nog nooit en te nimmer waren ze ten ondergegaan aan een verhuizing. Een krachtig gebaar was nodig! Ik greep de handvatten van de kist bij de kladden en sleurde woedend de kist de ruimte uit. Met Jerome de stripheld uit een heel ander soort van tekenverhaal in mijn achterhoofd, nam ik plaats voor het raam. Er was een meer dan ferme zwaai nodig om de kist met een aan professionaliteit grenzende overtuiging het raam uit te zwieren. Een vreselijke schreeuw op straat overtuigde mij dat de boodschap was aangekomen.

Na het stellen van deze daad was ik er van overtuigd:

verhuizen is prima, maar bewaar niet teveel troep

Roomreizen

INGEZONDEN
Mooie
Woorden

Met dank aan de Jappen. De brug over de rivier de Kwai is tijdens de oorlog door vliegtuigen van de geallieerden zwaar gebombardeerd. In de mooie omgeving rondom K. zijn nog vele sporen van deze geschiedenis terug te vinden, zoals musea, oorlogskerkhoven waar ook veel Hollanders liggen, oorspronkelijke spoorbruggen, etc..

Yvonne en Carl begonnen hun reis in Kenia en Tanzania in Afrika in september en oktober 1999. In november tot begin december in Laos, daarna 3 weken op eilanden in Zuid Thailand. Op 2 januari zijn ze in Maleisie aangekomen waar ze ongeveer 4 weken geweest zijn. Daarna door naar Sumatra voor ca. 3 weken en door naar Singapore. Eind februari naar Java, Bali, Flores, Sulawesi en Kalimantan. Half april hebben ze Indonesie verlaten via Borneo. Om vervolgens met de bus naar Sarawak het Maleise deel van Borneo te gaan. Terug via Maleisie vaste land, Thailand, nog 10 dagen zuid Laos en eind mei weer richting Europa. Onderweg stuurde ze regelmatig een e-mail verslag (redactie)

Hallo iedereen,

Vanaf een grensplaatsje (NongKai) tussen Laos en Thailand, komt deze mail naar jullie toe. Het is alweer enige tijd geleden dat we jullie hebben kunnen informeren over onze reiservaringen. Na Kenia en Tanzania zijn we alweer een poosje in Zuidoost Azië. Hier hebben we eerst een weekje Thailand gedaan (omgeving Kanchanaburi; even opzoeken in de atlas voor de liefhebbers) en daarna zijn we naar Laos afgereisd. Daarover straks meer.

Het reizen bevalt ons nog prima. Ook is het leuk dat we veel mensen ontmoeten die ook in deze contreien al langere tijd (sommige al een jaar of drie) aan het rondtrekken zijn. Je kent het wel van die figuren die niets anders meer kunnen of willen. Waar ze het van doen mag joost weten, waarschijnlijk werken ze af en toe ergens, bijvoorbeeld als leraar engels, ook wij zijn hier al voor benaderd.

Om rustig te beginnen zijn we dus eerst een weekje in Thailand gebleven, waar we al eens eerder een vakantie hebben doorgebracht. In de omgeving van Kanchanaburi bevindt zich de dodenspoorbaan (Birma-spoorlijn) en de beroemde brug over de rivier de Kwai, bij velen bekend van de film over de brug. Deze spoorlijn die liep van Thailand naar Birma, is door de Japanners, met behulp van krijgsgevangenen uit o.a. Engeland, Thailand, Australië, en Holland in slechts 16 maanden gebouwd tijdens WO II. Volgens de oorspronkelijke planning zou de bouw 5 jaar duren. De dodenspoorlijn is zo genoemd omdat voor iedere spoorbiel die er ligt 1 krijgsgevangene is gesneuveld.

Via Bangkok zijn we daarna met de nachttrein richting Laos gegaan. Laos is een zeer interessant land om te bezoeken mede omdat het pas sinds 1995 vrij toegankelijk is voor toeristen en het 1 van de laatste communistische bolwerken is in Zuidoost- Azië. Daarnaast kent het land een boeiende geschiedenis van vele overheersingen waaronder als laatste de Franse tot 1953. Last but not least heeft het land een uitermate vriendelijke bevolking. Hoewel Laos de naam heeft een arm land te zijn, merk je aan veel dingen dat dit wel meevalt. Zeker in vergelijking met de Afrikaanse landen die we al bezocht hebben. Alleen vindt men zichzelf hier vreselijk arm. Toch zie je bijvoorbeeld iedereen op een brommer rondrijden en heeft ook iedereen voldoende te eten, uiteraard vanwege het gunstige klimaat (regen) en de drang om alles wat los en vast loopt in de jungle op te eten. zoals vleermuizen, tot hele kikkers, gebakken honden, gegrilde kevers, ratten etc. Dit alles wordt op lokale markten aangeboden. Ook sloppenwijken zijn hier niet te vinden.

We zijn onze reis door Laos begonnen in de hoofdstad Vientiane, alhoewel hoofdstad bij ons wel wat andere beelden oproept. Een gemiddeld provincie-stadje in Nederland is al vele malen drukker en groter. Naast de al genoemde brommers kom je in Vientiane dan ook nauwelijks verkeer tegen, en dat voor een hoofdstad. Wel een hele verademing na Bangkok trouwens. Na Vientiane zijn we naar het noorden afgereisd, via o.a. Vangvieng, Luang Prabang en Muang Sing. In MS vind je nog vele bergvolkeren in een prachtige bosrijke omgeving.

Ook is deze streek bekend als de zogenaamde Gouden Driehoek, het grote Opiumcentrum tussen Burma, China en Laos. Hier alleen kunnen we een boek over volschrijven, maar laten we dat maar niet doen. Wat wel interessant is om te vermelden is dat men hier aardig aan de opium is en dat de Amerikanen daar eigenlijk de schuld aan hebben. Immers door de Vietnamoorlog werd de weg naar het westen voor opium geopend. Er kwam een grote afzetmarkt voor opium zelfs de CIA smokkelde opium het land uit en mede daardoor werd men hier afhankelijk van de verbouw. Zodra je hier de bus uitstapt krijg je van alles aangeboden. Je ziet hier dan ook helaas heel wat wazige types rondlopen.

Een overblijfsel van de Franse overheersing in Laos zijn de mooie oude koloniale gebouwen en de heerlijke Franse stokbroden. Niet iets dat je verwacht in Aziatisch land, toch? Wat is er nog meer typisch of kenmerkend aan Laos, zoals wij dat hebben ervaren. Enkele voorbeelden:

* Het is hier zeer normaal (à la China) om met veel lawaai en gerochel een dikke fluim op straat neer te leggen. Het lijkt hierdoor wel of het hele land zwaar verkouden is. In het begin kijk je hier raar van op, maar na een tijdje raak je ook hier aan gewend.

* Het land is verder erg goedkoop voor ons westerlingen. Het grootste bankbiljet bedraagt maar liefst 5.000 kip, dit heeft echter maar een waarde van f. 1,40. Je ziet hier dan ook mensen met plastic zakken vol met geld vande bank komen. Dit kan geen kwaad want diefstal komt hier nauwelijks voor. Het is zondermeer (nog) een veilig land om te reizen. Wat kost nou wat: een busreis van circa 5 uur kost 15.000 kip, oftewel circa f.4,-, een schone kamer met eigen badkamer in een hotel kost nog geen f. 6,-, het duurste gerecht op de kaart in een sfeer- vol restaurant ook f.6,-, een fiets huren voor een dag f.1,-.

* Wat wel vervelend kan zijn is dat men hier geen Engels spreekt (vandaar dat men op zoek is naar Engelse leraren). Je krijgt dus helaas weinig contact met de bevolking. Wel leidt dit vaak tot komische situaties. Bijvoorbeeld als je in een restaurant om de rekening vraagt kijken ze je eerst zeer verbaasd aan en komen dan vervolgens met de menukaart aanzetten.

* Laos kent verder een zeer slecht wegennet. Dit maakt het reizen hier niet bepaald comfortabel. Als er al een weg ligt, dan is ie vaak onverhard. Reizen wordt hierdoor erg avontuurlijk, zeker als openbaar vervoer bestaat uit een omgebouwde vrachtwagen met houten bankjes die worden volgepropt met mensen, varkens en kippen.

Aangezien Laos dunbevolkt is en er weinig wegen zijn kent het land nog veel ongerepte natuur (tijgers, olifanten, etc. het komt hier nog allemaal voor). De natuur gaat echter in snel tempo achteruit omdat men zelf de waarde hiervan niet onderkent. Men kiest hier nu eenmaal voor ontwikkeling, ook al gaat dit volledig ten koste van de natuur. Natuurgebieden zijn er volop alleen kun je ze niet bezoeken. Er zijn geen accommodaties en ...geen wegen.

Ondanks dit is dit boeiende land voor iedereen zeer aan te bevelen, te meer omdat door het opengooien van de grenzen het toerisme de komende jaren flink zal uitbreiden. Dus wacht niet te lang.

Inmiddels hebben wij het land weer verlaten en zijn we op weg naar het zuiden van Thailand. Hier willen we 2 Nationale Parken gaan bezoeken (Khao Sok en Taleh Ban) en een groep tropische eilanden bij Trang. We houden jullie op de hoogte.

We hopen dat iedereen een leuke pakjesavond heeft gehad en mochten jullie voorlopig niets meer van ons horen dan wensen wij jullie alvast een prettige kerst toe en een goed Millennium uiteinde. Wij zitten waarschijnlijk in Noord Maleisie op een bounty eiland....

Groetjes

Carel en Yvonne.

BOMEN

Bomen

Daar sta je dan
in een bos onder je gelijken,
met je kaarsrechte stam,
meters hoog de hemel in te reiken.

Je groene takken vol met naalden,
wijzen niet omhoog, maar naar beneden
als wilden ze mij beletten
jouw territorium te betreden.

Bomen 2

Oh dennenboom,
groen en hoog
groots en indrukwekkend
is de kracht van de natuur.

Oh dennenboom,
bruin en rot
brutaal en vernietigend
is de werking van het zuur.

Oh pijnboom !

Nico Anker.

**WAAS DE SPRONG!
GEEF JE OP ALS ABONNEE!
MOOIE.WOORDEN@ZAMOVE.NL**

**BEEN JE AL ABONNEE!
STUUR DEN 'MOOIE WOORDEN' NAAR EEN ANDER**

Als de fietsbel belt

De fietsbel belt! Als ik naar de deur loop waar de fietsbel bijhoort staat meneer Vrients al ongeduldig op zijn horloge te kijken. "Ik zou graag mijn band bijgepompt hebben" roept hij mij toe. Ach wat een verrassing denk ik nog. Meneer Vrients komt namelijk elke dag, al een jaar lang. Eigenlijk wil meneer Vrients een nieuwe band gratis en voor de noppes wel te verstaan. Daarom hoopt hij dat tijdens een van mijn bijpompacties de band aan flarden ploft zodat hij, de zwaar gedupeerde klant een gratis nieuwe kan eisen. Maar het wil niet zo lukken. Hoewel de band al behoorlijk wat gapende schuren heeft, vormt het rubber ding nog geen ontploffingsgevaar. 'Maak er maar een flinke harde van' roept Vrients van achter zijn enorme brillenglazen "ik moet d'r snel mee kunnen rijden. Gisteren was hij te zacht bijgepompt. ...Ik voel mij lichtelijk paniekerig worden. Het was vandaag dag 364 van het Vrients- band- bijpompen- jaar en ik was het zat. Met volle overtuiging greep ik de luchtslang van de muur, plaatste het luchtpistool op het ventieltje en dreef de wijzer van de drukmeter ver in de rode zone. De band begon genoeglijk te kraken, meneer Vrients veerde iets uit zijn fietszadel om maar niets van het moment te hoeven missen. Ondertussen had de wijzer de rode zone gepasseerd en was vast overtuigd om het aanslagpalletje van het meetvlak af te duwen. Met een luide knal gaf de band zich gewonnen. De drukgolf die daarop volgde slingerde meneer Vrients zijn bril dwars door de hal van de werkplaats. Voldaan hing ik het luchtpistool weer terug aan de muur. "Zo hard genoeg meneer Vrients" Terwijl ik terug liep naar mijn werkplek riep ik nog over mijn schouder:

"als u weer gebruik wilt maken van onze uitmuntende service, bel dan gerust weer. U weet, wij staan altijd voor u klaar."

Mobiel mobieltje

Tideledietie- tideldom- tideledietie- tideldom piep- pieperdepiep

Ja mette mij, nee, ja dat weet ik niet!, nee nog niet, wat zeg je , ja de verbinding is nogal slecht.

Huh, ja druk ja, ik ben bijna op het station, spoor 6 ja, watte, oh vertrekt ie nou.

Wanneer komt de volgende?, oh dan pak ik die wel, ja ga maar al vast.

In de magnetron ja, met jus? Aah dat vindt ik wel lekker ja, lekker heet, nee schat ik kan nu niet praten. Het is nogal druk in de trein, ja, ja, ja hoor ik ook van jou.

Laat ons minnen

Laat ons minnen onstuimig en vurig
Gedreven door verlangen zo vaak onder woorden gebracht
Door mijn lichaam met subtiële taal volbracht
Maar nimmer door de jouwe beantwoord of bekracht.

Laat ons minnen onstuimig en vurig
opnieuw verkennen, gevoelens en twijfel
in extase verkeren kortstondig dan weer langdurig

Mijn liefste min met mij verklaar mij je liefde in woord en daad
Kortstondig danwel langdurig
Nimmer zal ik je vergeten hoe het leven mij ook vergaat
Laat ons minnen onstuimig en vurig

BANG OM EEN GOED IDEE IN TE STUREN ?

Laat je
taalbrouwsels niet
verloren gaan!
Stuur ze naar
Mooie woorden,
anderen gingen je
al voor.

Voeg de daad bij
het woord

mooie.woorden@12move.nl

DE VLAAMSE REUS®

Kees, een gezonde Hollandse jongen had zich de gewoonte eigengemaakt om na een nachtje stappen en versieren zichzelf goed vol te vreten om de meestal vruchteloze avonden te compenseren. De meest ideale plek om dat te doen was het plaatselijke frietkot om de hoek. Maar niet vanavond, vanavond was Kees in een vreemde stad. Hij keek op zijn horloge, de grote wijzer had 12 uur middernacht al drie maal gepasseerd. Vind dan in een vreemde stad maar eens een frietkot!

Kees volgde een groepje leeftijdgenoten met hongerige blikken in hun ogen een donker steegje in. Ja! Daar aan de rechterkant hing een piepklein verlicht uithangbord. "Met een beetje geluk" dacht Kees. Inderdaad toen hij het bord naderde tot op enkele meters las hij "De Vlaamse Reus altijd open". Het groepje wurmde zich door de nauwe deuropening op de voet gevolgd door Kees. Hij was de laatste van het vijftal maar paste nauwelijks in de zaak, het had eigenlijk meer weg van een portaal met een ingebouwde frietpan. Vandaar dat Kees plaats moest nemen in de deuropening. Zijn schoenzolen plakten aan de drempel vast: de vloer was geplaveid met ingedroogde plakaten gemorste mayonaise en andere goddelijke sauzen. Daar waar de vloer ophield en de muur begon tierde een schimmelplantage welig en zou een goede oogst dit jaar zeker niet als een verrassing komen. Kees zijn oog viel op een bordje aan de muur waar de tekst kwaliteit is ons keurmerk het ergste deed vermoeden.

Na een uur was Kees aan de beurt. Een man van ± 60 jaar met een bolronde buikje dat weerbarstig onder zijn te heet gewassen navy trui uitstak, gebaarde Kees om te bestellen.

"Graag een patatje oorlog riep Kees. "Hebbe we nie" schreeuwde de man "alleen speciaal anders niks nie". "Nou in dat geval doet mij dan maar een patatje mayo of moet ik daar speciaal naar vragen?" Grapte Kees. De man zei niets en greep met zijn grote, dikke vette vingers, getooid met vuile randen onder de nagels een papieren puntzak. In een mum van tijd stond daar een walmend zakje patatspecial met slappe steeltjes die hun kopjes weemoedig over de rand lieten hangen, te wachten in een roestig houdertje dat was vastgespijkerd op de balie. "Alleen mayo graag" zei Kees. "Wat jij wil" gromde de man op zijn beurt. Hij greep het zakje opnieuw vast en schepte met zijn blote handen datgene wat een patatje speciaal speciaal maakt weg, slingerde de zojuist buitgemaakte inhoud in de afvallemmer en veegde de restanten af aan zijn trui. Een stukje ui baande zich een weg door de vette saus die nu aan de trui kleefde en zakte langzaam af naar de buiknavel om zich genoeglijk in het door haren omgeven holletje te nestelen. "Dat is dan zes gulden" zei hij

"u ziet het meneer, service is ons op het lijf geschreven"

© 2001 design mooie woorden

DE HARMONIE

De twee grootste cactussen, die in het midden van de vensterbank de felle zon stonden te trotseren, werden met geweld uit elkaar geschoven. De kronkelige glasgordijnen waren hetzelfde lot beschoren en deïnden nog minutenlang na van opwinding. Het piepende geluid van de scharnieren vermengde zich met het geroezemoes van de straat toen de ramen werden opengesmeten. Gretig stak Hubert zijn hoofd uit het raam, keek gespannen links, dan weer rechts en vervolgens meerdere malen op zijn horloge. "Hoe laat ging het ook al weer van start, schat?" Uit de keuken klonk een verfoeilijk gescheld, gevolgd door het geluid van een stel stuiterende pannen, die de keukenvloer er van langs gaven.

"Dat heb je verdomme vandaag al tien keer gevraagd; kijk dan in het feestprogramma".

Huberts vriendin was niet een van de bedaardeste, ze wond er geen doekjes om. De toonzetting van haar opmerking was voor Hubert aanleiding om zich koest te houden en naarstig op zoek te gaan naar het verlossende feestprogramma. Zijn ogen schoten haastig langs de vele aanvangstijden die in het opgedoken krantje stonden. Koortsachtig zocht hij naar het evenement dat hij zo'n warm hart toe droeg. Aha daar stond het, om 16.00u dan zou het allemaal beginnen. Dat was nog 2 minuten, waar bleven ze nou? Snel nam hij weer plaats op de stoel die voor het raam stond. Op zijn knieën gezeten wachtte Hubert ongeduldig de komst van het gebeuren af. Zijn voeten wiebelden ongeduldig op en neer, de stoel kraakte mee met het ritme van zijn swingende voeten. Op de hoek van de straat stonden enkele auto's te wachten voor het rode stoplicht, de bestuurders lieten de motoren ronken. Hubert ergerde zich aan alles wat stilstond op straat, zo dadelijk komen ze en dan is de straat geblokkeerd, dan zouden ze wellicht kunnen besluiten om een andere straat in te slaan en niet langs zijn huis te marcheren.

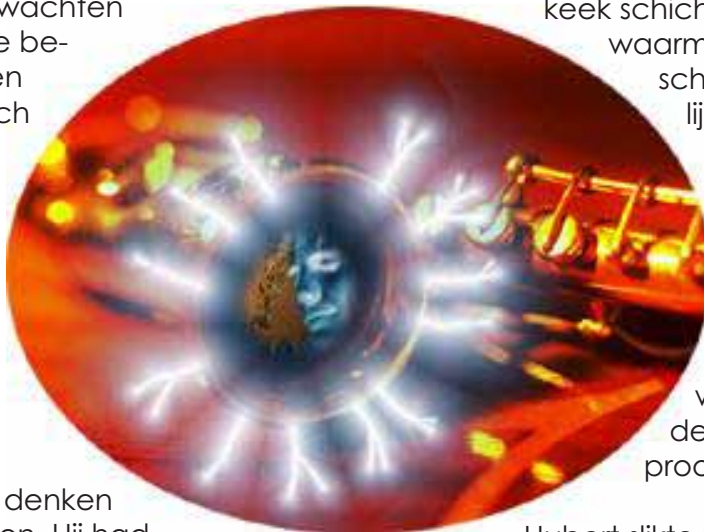
Hubert moest er niet aan denken dat dat zou gaan gebeuren. Hij had nou juist zo'n behoefte aan dat beeld van marcherende mensen, iedereen netjes in de rij, strak in het gelid, klaar voor hun taak, één team, één missie. Dat was wat Hubert zo miste in zijn leven; harmonie!

Zo vaak had hij verlangd naar harmonie met zijn omgeving, met vriendin, vrienden en collega's. Er ging geen dag voorbij of Hubert had wel een conflict met iemand uit zijn omgeving. Niet dat hij zich overal mee bemoeide, maar hij was eigenlijk nogal to the point of eigenlijk erg eerlijk. Hubert liet zich gaan als daar reden voor was en daar was niks mis mee vond hij zelf.

Laatst nog in de trein zat hij tegenover een dame, ze had licht geblondeerd haar met bijpassende blauwe ogen. Haar volle lippen accentueerden haar mondhoeken die diep in haar gezicht verscholen, de mond scheeftrrokken. Huberts ogen gleden naar beneden langs de rij zwarte knoopjes die op haar jasje prijkten. Het was een oud model jasje, de knoopjes bekleed met hetzelfde zwarte stof als waaruit het jasje door de kleermaker zo vakkundig gesneden was, staken met hun bolle buikjes hier en daar door het stof heen. Ook de onderkant van het jasje was enigszins gehavend en verraadde daarvoor het bouwjaar van de haut coûture.

Haar korte benen staken parmantig onder een korte rok uit, de bijpassende zwarte lakschoenen gaven het geheel een solide uiterlijk. Hubert staarde vol bewondering naar haar. De trein begon langzaam te rollen en wiegde van links naar rechts. Het ritmische geluid van voorbijzovende bomen liet Hubert weten dat de trein begon te versnellen. Hij keek vol bewondering naar de dame en snoof haar adembenemende parfum op. Zijn handen gleden voorzichtig langs zijn benen, over zijn buik naar zijn borstkas. Hubert kreeg het benauwd, met zijn vingers peuterde hij zijn stropdas los en

keek schichtig naar buiten. De snelheid waarmee de trein door het landschap sneed wond Hubert vreselijk op, door zijn versnelde ademhaling besloeg het raampje. Het lijf van de dame wiegde met de trein mee! Haar knieën in tegenovergestelde richting, dan weer links, dan weer rechts. De rij knoopjes van haar jasje bewoog zich als een slang door de jungle op zoek naar een prooi.

Hubert slikte zijn opwinding weg.

De losgepeuterde stropdas bracht geen verlichting, Hij snakte naar adem. Angstig ging hij staan en greep het bagagerek dat zich boven haar hoofd bevond vast. De tas met tijgerprint die daar in elkaar gedrukt

de reis beleefde schoof lichtjes opzij.

Huberts hoofd bonkte zoals alleen maar Huberts hoofd kon bonken, zijn ogen vingende druk van het gebonk op en het moet geen prettig gezicht zijn geweest om in Huberts ogen te kijken. Want toen de dame in kwestie Hubert opmerkte schrok ze lichtjes en beet

zachtjes met haar boventanden op haar onderlip. Huberts opwindende begon hem parten te spelen. Uit de gapende poriën op zijn voorhoofd gutste het zweet, de alsmatig zwaarder wordende druppels voegden zich samen tot een onophoudelijke stroom zweet die zich op de rand van zijn bovenlip verzamelde en daar wachtte op het gewichtige punt waarbij de zwaartekracht ten volle kon worden benut.

Een volwaardige druppel, zwaarte kracht waardig, maakte zich los van Huberts bovenlip en stortte zich naar beneden om vervolgens te landen op de onderlip van de dame die nog steeds bevangen door Huberts uitpuilende ogen met open mond zat te kijken. De druppel zoute zweet bracht haar weer tot haar positieven en ze likte met haar tong de druppel van haar onderlip en keek Hubert daarbij strak aan. Zoveel hints waren zelfs voor Hubert niet meer te missen dacht hij. In zijn ooghoeken bracht de tas met tijgerprint hem in vervoering, zijn ogen begonnen te rollen en in zijn gezichtsveld verscheen om beurten de tijgerprint en de lippen van de dame.

Huberts hormonen sloegen op hol, als een tijger in de jungle besprong hij zijn prooi en brulde vol overtuiging: "Oh ohhh Jane neem mij, voor zowaar ik Tarzan heet, laat mij alle hoeken van je jungle zien, maak mij je man".

Een harde klap in zijn gezicht bracht Hubert weer tot het werkelijke leven.

Met zijn gezicht in haar boezem en enkele knoopjes in zijn mond keek hij haar geschrokken aan. Zij sprak lijkend: "Ik wil best met je op jungle tour maar ik hou wel van wat harmonie, dus als het kan mijn beste Tarzan, zing dan een toontje lager".

Ze ving behendig de knoopjes, die uit Huberts open mond vielen op en streelde met haar lange wijsvinger langs Huberts wang.

"Ik zie je wel weer bij de volgende voorstelling" fluisterde ze zachtjes in Huberts oor. Sinds dat voorval was Hubert niet meer de oude. De woorden harmonie en toontje lager lieten hem niet meer los. Hij had tot afgrijzen van zijn vriendin hun slaapkamermuur vol ge-

klad met die woorden, las boeken over harmonische levensvormen, nam trompetles bij de plaatselijke fanfare en of dat alles nog niet genoeg was nam hij elke trein die op het bewuste traject reed, in de hoop om "zijn" Jane nog eenmaal te ontmoeten. Maar helaas tot nu toe had hij haar niet meer gezien. Vandaag had hij het idiote idee opgevat dat ze harmonie misschien wel letterlijk had bedoeld.

Aha, daar kwamen de eerste marcherende muzikanten de straathoek om, de zon schitterde in de glimmende instrumenten, het deed pijn aan Huberts

ogen. Maar dan zag hij de zwarte pakjes en bijpassende broeken en rokken, de bolle knoopjes met hetzelfde stof bekleed als de strakke zwarte pakken. Opgewonden wipte Hubert op zijn stoel op en neer, zijn ogen gingen de rijen af op zoek naar een glimp van zijn Jane.

Een enkele blonde haar en een paar blauwe ogen zouden al genoeg zijn geweest om Hubert door het dolle heen te brengen. En dat gebeurde ook, Hubert stootte als een wildeman het huis uit, drong door de linies van de harmonie en schudde elk lid met Jane's kenmerken zo door elkaar dat horen en zien hun verging.

Hubert ging als een wildeman tekeer. Nog een enkele muziekmaakster bleef haar onvolprezen missie uitvoeren, maar uiteindelijk stond geen enkele vrouw van koninklijke harmonie Dwingelo haar mannetje vol afgrijzen om Huberts ongewenste intimiteiten werden toeters en bellen ter verdediging gebruikt en kreeg Hubert er duchtig

van langs. De in allerijl aangerukte ambulance-medewerkers grepen Hubert vast en maanden hem tot kalmte. Maar het mocht niet baten, Hubert was er van overtuigd dat hij zijn Jane gevonden had en terwijl hij in een overmoedige passionele bui de saxofoon van Marieke Boonstra, de dochter van de plaatselijke koster, aflikte, zette een van de ambulance-medewerkers een spuit in Huberts nek. Verdoofd werd de held, die woorden en daden zo vaak liet samen vloeien, afgevoerd. Zij vriendin, leunend in de deuropening met de braadpan in de hand riep de menigte toe "zo nodig had ik hem de genadeklap gegeven".

Haar woorden drongen in Huberts hoofd maar langzaam door maar uiteindelijk moest hij ook toegeven.

Te veel noten op je zang leidt niet tot harmonie

MORGEN ZOALS GISTEREN

Ik lach en huil
Ik traan en tuit
Ik mijmer
Denk vooruit

Kijk nogmaals om

Zal morgen als de dag van gisteren zijn
Vol vreugde verdriet en pijn
Het onbegrip voorbij
Onbeholpen wachtend in de rij
Wie het begrijpt vertel het mij
Nog heel even wil ik het proberen
Nog eenmaal verzamel ik moed
Om met mijzelf te leuren
Nog eenmaal beken ik kleur
Voor de blinden onder u
Nog eenmaal verzamel ik moed
Voor de allerlaatste keer
Daarna nooit meer
Morgen zoals gisteren

ZOALSZOALSZOALS

Je bent nog geen
abonnee van Mooie
Woorden?

Maar je zou dat
wel graag willen!
Dat kan.
Voeg de daad bij
het woord.
Meld je nu aan dan
komt de eerstvol-
gende uitgave van-
zelf in je mailbox

mooie.woorden@12move.nl

Mooie
Woorden

(Impressies van een busreis door de Andes)
door: **Maria Berkers**

Verstikkende dieseldamp in mijn neus, mijn keel en mijn ogen, terwijl toch alle garagedeuren tegenover elkaar open staan. Waarom hebben ze in godsnaam in Lima een overdekt busstation? Ik zoek mijn weg tussen de dampende bussen en probeer de mensen te ontwijken die in kluitjes op de grond zitten, boven op hun bagage. De meeste bagage bestaat uit zogeheten "bultos", in bonte lappen gepakte spullen, variërend in omvang van het formaat van een schoendoos tot pakketten van meer dan een kubieke meter. De meeste passagiers zijn indianen; bewoners van het platteland. Mannen met grof geweven broeken, wollen truien of een versleten jasje. Sommigen hebben een poncho om en een gebreide muts op in felle kleuren. De vrouwen hebben een dikke laag geweven rokken over elkaar aan en ze dragen allemaal een hoed. Ik weet dat je aan die hoed kunt zien waar ze vandaan komen en wat hun burgerlijke staat is, maar ik ken de codes niet. De meesten hebben een bruine of zwarte bolhoed op, er zijn er ook met hoge witte hoeden en met platte rode. Alle vrouwen hebben dikke blauwzwarte haren die in twee vlechten op hun rug hangen. Soms bengelt een groezelige baby in een draagdoek om hun schouders. Ik val hier wel uit de toon met mijn rugzak, mijn schone spijkerbroek en mijn gele windjack. Met mijn lange benen stap ik over twee peuters heen die op hun buik op de grond liggen. Hier en daar loopt een slordig geüniformeerde agent of militair rond, die ook met de bus mee wil. Ik bekijk mijn gifgroene buskaartje. Het hele busstation heb ik rond gesjouwd, maar ik heb mijn bus niet gevonden. Mijn rugzak is veel te zwaar en mijn schouders tintelen vanwege de afgeknelde bloedvaten. Zwetend en zeulend krijg ik er spijt van dat ik dit avontuur in mijn eentje ben aangegaan. Als ik een reisgenoot had, zou die tijdens mijn zoektocht op de bagage kunnen passen. Je kunt hier je bagage niet onbeheerd achterlaten, want als ik voor mijn vertrek ergens voor gewaarschuwd ben, is het voor dieven en overvallers en een busstation schijnt een heel riskante plek te zijn. Achter in de garage steek ik mijn hoofd om de hoek van een met olie besmeurde muur. Daar staat mijn bus. "Cuzco Vertrek 14.15u", staat op een handgeschreven bordje achter de voorruit. Ik kijk op mijn horloge, vijf over twee. Er is niemand in de buurt van de bus. Ik laat mijn rugzak op de grond vallen en ga erop zitten. Naast de bus ligt een grote stapel bagage; dozen, kisten, tassen en bultos. "Waar begin ik aan", vraag ik mezelf af. Het vliegtuig doet drie uur over het traject Lima – Cuzco. In Cuzco woont Jan. Jan is een vriend van mij en hij woont en werkt nu twee jaar in Peru. Het is de eerste keer dat ik hem daar ga opzoeken en het is ook de eerste keer dat ik in Zuid-Amerika ben. Ik heb me voorgenomen te ervaren hoe het volk reist en daarom ga ik met de bus. Toch voel ik me niet

erg op mijn gemak. Ik bekijk de bus; versleten banden en verroest plaatwerk. Op de zijkant staat in afbladderende sierletters de firmanaam: "Moralis Mortalitis". Vijf voor half drie. Twee mannen komen aanlopen, zwaar gebukt onder grote kisten die ze met dikke touwen op hun rug gebonden hebben. Ze zetten hun vracht bij de opgestapelde bagage. In mijn beste Spaans vraag ik of dit de bus naar Cuzco is en hoe laat ze vertrekt. Het is de bus naar Cuzco en ze vertrekt om kwart over twee, dat staat er toch! Als ik zeg dat het al half drie is, kijken ze me met een lege blik aan en halen hun schouders op. "Hora Peruana", zegt een van hen. Peruaanse tijd is kennelijk een rekbaar begrip.

Tegen half vier arriveren meer passagiers en ook de chauffeurs. Er wordt een trap tegen de bus gezet en alle bagage, inclusief mijn rugzak, wordt op het dak van de bus gedeponneerd. Een soort visnet moet voorkomen dat het vrachtje naar beneden komt. Het is niet druk, ik heb een tweepersoonsbank voor me alleen. Gelukkig, tijdens een reis van zesendertig uur kan ik wel wat ruimte gebruiken. De veren in de bank zijn kapot, ik zoek een comfortabel kuiltje. Tegen vier uur zet de bus zich in beweging. Ik bekijk het vervelozige interieur. Verschillende ruiten zijn kapot, de bodem is op enkele plaatsen doorgeroest en ik zie het asfalt onder de bus doorlijden. De versnellingsbak mist de afdekkap en chauffeur gooit er zijn trui overheen. Ik begin te vermoeden waarom deze maatschappij in de volksmond "Mortalis Mortalitis" heet. Het is benauwd en er hangt een zware etenslucht, afkomstig van meegenomen proviand. Ik ruik kippenvlees, aardappels, fruit en koffie. Mijn hoofd voelt onwezenlijk licht en ik weet niet of ik bang ben. De bus slingert door het stadscentrum naar een grote krottenwijk boven de stad, daar is de eerste halte. Mijn privilege van een dubbele zitplaats moet ik opgeven; een kleine indische vrouw gaat naast me zitten. Langzaam verlaat de bus Lima. De asfaltweg naar het zuiden loopt over het strand. Rechts de helderblauwe oceaan met de witte branding, links woestijn, zover je kunt kijken. Het vreemde contrast van water en droog geel zand ziet er spookachtig uit omdat het lage zonlicht vanuit de zee donkere schaduwen in de woestijn tekent. De asfaltweg slingert met de

kustlijn mee.

Met een schok staat de bus stil. Buiten is het pikdonker en mijn horloge staat op kwart voor twaalf, dus ik heb geslapen. In de bus branden drie kleine lampjes. Langs de weg staat een klein gebouwtje met een olielamp tegen de gevel. Een man in uniform komt de bus in. "Politie", raad ik. "Buitenlanders uitstappen", brult hij. Ik kom overeind, als enige. Slaperig stoot ik mijn hoofd tegen het dak van de bus; ik ben even vergeten dat ik hier standaard gebukt door het leven moet. Alles is gemaakt naar Indiaanse maat en niemand is hier een meter tachtig, zoals ik. In het politiehokje zitten twee kerels met een pet op, zich achter een tafel zichtbaar te vervelen. "Paspoort", bromt de ene. Hij noteert mijn gegevens in een smoezelig soort kasboek. De kaars flakkert en ik kan niet zien wat hij opschrijft. De andere man is naast me komen staan; waar ik vandaan kom en wat ik kom doen.

Ik doe alsof ik hem niet versta. Buiten toetert de buschauffeur en ze laten me gaan. Ik kruip terug op mijn plekje naast de indiaanse vrouw. Maar dan komt er nog een politieagent de bus in, hij struikelt door het gangpad. Bij mijn buurvrouw blijft hij staan en mompelt iets in het quecha. De vrouw staat vlug op en zoekt een plaatsje achter in de bus. De agent ploft naast me neer; de stank van alcohol walmt in mijn gezicht. In zijn bruingroene uniformbroek zitten grote vlekken in verschillende vormen en kleuren, zijn jasje is versleten en zijn overhemd hangt open. Hij heeft geen pet op en naar de kleur van zijn schoenen moet ik raden vanwege de dikke laag stof die erop zit. Ik heb al veel sjofele agenten gezien, sinds ik in dit land ben. Veel status heeft de hermandad hier kennelijk niet. De man naast me kwijlt en met dubbele tong begint hij tegen me te praten. Ik stop mijn hoofd dieper in de slaapzak die ik tegen het raam heb gepropt. Voor de zekerheid verberg ik ook mijn schoudertas in de slaapzak. De dronken agent blijft praten. Gelukkig rijdt de bus weer en de lampen binnen gaan uit. "Mond dicht", snauw ik tegen mijn buurman, "ik wil slapen." Hij gehoorzaamt.

Ik voel iets. Zonder mijn ogen open te doen, probeer ik te ontdekken wat er gebeurt. Een hand schuift voorzichtig over mijn bovenbeen. Ik verstijf, maar ik houd me slapende. Een hoofd raakt mijn haren en ik voel een snuivende adem in mijn gezicht. De stank van alcohol en zweet maakt me miselijk en hoewel ik paniek voel opkomen, besluit ik bedenktijd te nemen. Ik bewaar mijn cheques op mijn buik, maar ik weet dat hij daar niet naar op zoek is. Ik overweeg razendsnel welke mogelijkheden ik heb. Ik kan hem een draai om zijn oren geven, maar dat ziet niemand en hij zal de vermoorde onschuld spelen. Door mijn oogharen zie ik buiten lichtjes, hier wonen dus mensen en ik hoop dat er een bushalte is. Dan zullen de lampen in de bus aan gaan en kan ik razendsnel een andere plaats zoeken desnoods op de grond in het gangpad. Maar de bus stopt niet en de hand schuift verder over mijn buik. Mijn nekharen staan overeind en mijn hart klopt in mijn keel. Plotseling krijg ik het ge-

voel alsof het allemaal niks met mij te maken heeft; alsof het niet mij overkomt, hoewel ik alles registreer. Ik voel de vingers prutsen aan de knoop van mijn spijkerbroek. Ik haal diep adem zodat mijn buik opzet en de broek strakker gaat zitten. De knoop wil niet los en langzaam zoekt de hand zich een weg naar boven; korte, dikke, plakkerige vingers betasten mijn huid. Dan kom ik met een schok in mijn lijf terug en ik raak in paniek. Ik spring overeind en gil de hele bus bij elkaar: "Ayuda, help!" Iedereen schiet wakker en de drie lampjes gaan aan. De chauffeur zet de bus stil en de tweede chauffeur komt naar me toe. Het is een dikke, nors uitziende man, die enkele voortanden mist in zijn bovenkaak. "Die vent houdt zijn handen niet thuis", schreeuw ik, zonder me te realiseren dat niemand me verstaat. Maar de boodschap komt over. De agent schuift zover mogelijk van me weg en blijft herhalen dat hij droomde dat hij thuis in bed lag. De tweede chauffeur grijpt in; hij dirigeert de agent naar voren, naar de plaats waar hij zelf eerst zat en komt naast mij zitten. Hij glimlacht naar me en ik zie dat zijn snijtanden ontbreken op enkele zwartbruine resten na. "Zo", zegt hij, "ga maar weer slapen, je bent nu veilig". Ik geloof hem niet. De bus rijdt door, de binnenlampen gaan uit en de rust keert weer.

Mijn hoofd slaat met een harde klap tegen het raam en ik realiseer me dat ik toch weer in slaap gevallen ben, ondanks mijn stellige voornemen wakker en waakzaam te blijven, zolang het donker is en ik mannelijk gezelschap heb. Buiten is het nog steeds stikdonker, maar het is duidelijk dat we niet op een asfaltweg rijden. De bus stuijtert over de weg en door de gaten in de vloer en de kapotte ruiten komen wolken woestijnzand binnen. Het zand knarst tussen mijn tanden en ik doe uit voorzorg mijn ogen dicht. Voor mijn vertrek heb ik op een kaart gekeken en ik weet zeker dat er een asfaltweg loopt van Lima naar Cuzco. Maar dit is volksvervoer, deze bus onderhoudt de verbinding tussen Lima en Cuzco via afgelegen dorpen in de Andes. Ik probeer de schokken zo goed mogelijk op te vangen en ik vrees dat er van slapen weinig meer zal komen, nu niet en de rest van de reis ook niet. Ik snuit het zand uit mijn neus en houd de zakdoek voor mijn mond. Het is te donker om op mijn horloge te kijken.

Zo snel als hier de avond valt, wordt het ook weer dag. IJzig blauw licht schemert achter de bergtoppen en ik voel dat we erg hoog zitten. Ik ben duizelig, maar het is prettig; een leeg licht hoofd waarin allerlei beelden opkomen. Het is alsof ik droom met open ogen. Geen woestijn meer, maar een kaal berglandschap met spaarzame, lage begroeiing. Op het gras en op de ronde cactussen ligt een laagje ijs. Het gestamp van de motor van de bus verstoort de stilte en de eindeloze verlatenheid. De zon komt razendsnel op van achter de bergen en binnen een half uur baadt het landschap in helder zonlicht onder een staalblauwe hemel. Ik kijk achterom en zie dat we uit een dal komen. De smalle weg voor ons slingert zich, vol gaten en keien, in scherpe haarspeldbochten tegen de bergwand

omhoog. Rechts van de weg gapen afgronden van tientallen meters diep. De eerste haarspeldbocht kan niet in één keer genomen worden. De chauffeur moet drie keer terugzetten en de achterkant van de bus hangt vervaarlijk over de rand van de afgrond. Beneden liggen wrakken van auto's en bussen. Mijn adem stukt in mijn keel en alle schietgebedjes die ik vroeger van mijn grootmoeder leerde, dienen zich spontaan aan. Voor de tweede keer heb ik het gevoel dat ik niet echt besta. De schrik doet me aan mijn lijf ontsnappen. Blijkbaar ben ik niet de enige die het spannend vind, want vóór mij halen twee oudere indiaanse vrouwen een rozenkrans uit een van hun vele rokken en beginnen hard en snel te bidden. Ik heb de neiging mee te doen, terug te vallen op mijn kindergeloof dat God altijd naar je luistert als je maar écht bidt.

In de loop van de dag stopt de bus een keer of zes en er stappen veel mensen in; alleen de handtastelijke politieagent stapt uit. De plaats van de tweede chauffeur naast me wordt ingenomen door een jeugdige mormoon in een stoffig driedelig pak. Hij doet voortdurende pogingen me te bekeren, maar geeft op na mijn mededeling dat ik atheïst ben en zijn gezeur me alleen maar in mijn overtuiging sterkt. De bus zit inmiddels propvol; ook in het gangpad zitten mensen als haring in een tonnetje. Op mijn voeten liggen twee kinderen waarvan de ouders gehurkt in het gangpad zitten. Het zweet van de passagiers en de etenslucht benemen me de adem. Een vleugje eucalyptus uit de grote zak die de vrouw tegenover me op schoot heeft, brengt enige verlichting. Maar een van de kinderen is nog niet zindelijk, ruik ik.

Tegen de avond stopt de bus bij een omheining van rietmatten die de naam "restaurant" heeft meegekregen. Ik vraag me af of ze een toilet hebben. Het restaurant staat in een gehuchtje van lemen hutten die slordig bij elkaar staan. Binnen hangt een grauw schoolbord waarop het menu staat. Ik zoek naar iets bekends, maar meer dan "sopa" en "café" snap ik niet. Het is druk in het restaurant maar er komt ogenblikkelijk een ober naar me toe. Ik probeer uit te leggen dat ik niet begrijp wat er te koop is. "Cuios", zegt hij met een brede glimlach en wijst naar een hoek van het restaurant. Daar krielen een stuk of tien cavia's door elkaar

heen onder tafels en stoelen. "De plaatselijke konijnen", denk ik en ik bestel cuios. Als de ober het bord met de cavia voor me neerzet, kijk ik van het blote gebakken beestje naar de hoek waar de nog levende cavia's rondrennen. De mijne lijkt magerder en kleiner, zonder de bonte langharige vacht. Cuios worden geserveerd met grote glanzende gekookte aardappels zonder jus. Groente is blijkbaar een onbekend fenomeen, want niemand in dit drukke restaurant heeft iets op zijn bord wat in mijn ogen op groente lijkt. Er wordt wel veel witte rijst, gekookte aardappels, brood en vlees gegeten. De cavia is lekker; hij smaakt echt een beetje naar konijn. De ober komt nog twee keer terug om te vragen of ik echt niks wil drinken. Nee, ik hoef geen Inca-Cola en ook geen Coca-Cola, want dan moet ik straks weer naar die geïmproviseerde w.c. zoals ik die hier achter het restaurant heb aangekomen. Ze hebben hier een w.c.; een stukje grond, afgezet met drie golfplaten. De ruimte daartussenin heet w.c. De grond is zo droog dat alles vrijwel onmiddellijk de bodem in trekt. Behalve de grote boodschappen, maar daarom staat er een schop in de w.c. waarmee je alles de grond in kunt spitten. Helaas doet niet iedereen dat, tot genoegen van grote zwermen zwarte vliegen. Geen drankje dus bij het eten. In plaats daarvan bestel ik een drillerig puddinkje.

Om mijn benen een beetje te kunnen bewegen, til ik een van de kinderen van mijn voeten en zet haar op schoot. Grote bruine ogen staren me aan. De chauffeur zet "El condor pasa" van Simon en Garfunkel op. De ijle muziek rolt uit de krakende geluidsboxen en zweeft het roerloze, lege landschap in. Het kind op mijn schoot glimlacht en een gevoel van heimwee overvalt me; heimwee naar een lang vervlogen oorspronkelijk geluk.

Weer een klapband! De afgelopen vierentwintig uur hebben we dit al vier keer eerder aan de hand gehad en uit ervaring weet ik dat zo'n reparatie wel twee uur kan duren. Gelukkig is het licht en is de weg vlak en tamelijk breed. Het voordeel van het mankement is dat iedereen uit moet stappen en een poosje kan rondkuieren in het kale berglandschap. Het is heerlijk om mijn lijf te kunnen bewegen en even weg te zijn uit de benauwde, rammelende bus. De reparatie van de band duurt eindeloos; de binnenband moet geplakt worden met een stuk van een andere binnenband en de buitenband is helemaal doorgesleten. Daarom vouwt de chauffeur een stuk van een oude binnenband enkele keren dubbel en propt dat in het gat. De BOVAG zou daar zeker geen garantie op geven! Het is te hopen dat de vreemde bobbel enig soulaas biedt, want een klapband in een van de vele haarspeldbochten loopt vast niet goed af.

Ik ben moe, doodmoe, te moe om te slapen. Al meer dan vierentwintig uur heb ik nauwelijks een oog dicht gedaan en mijn lijf voelt bont en blauw na ruim duizend kilometer onverharde weg. Door de vermoeidheid schrik ik niet van de drie militairen die de bus binnen stormen en schreeuwen dat ie-

dereen uit moet stappen. De uzi's op hun buiken slaan kletterend tegen de stangen van de bus. Iedereen in de overvolle bus zwijgt en schuifelt gehoorzaam naar buiten waar een houten barak staat, hoog afgemaakt met prikkeldraad en met op het dak drie nationale vlaggen. De militairen brullen en eisen een opstelling in twee rijen; de mannen links en de vrouwen rechts. Met het wapen in de aanslag controleert één van hen of de rij goed in het gelid staat. Zo hier en daar schopt hij tegen een voet die een beetje buiten de rechte lijn uitsteekt. Voor elke rij staat een stijve militair met een lijst en een pen in zijn handen. Eén voor één moet iedereen zich identificeren en de man controleert of de naam op zijn lijst staat. Als ik recht tegenover de soldaat sta, zie ik pas hoe jong hij is. Zijn gezicht is bruin en strak en hij heeft prikkende scheefstaande ogen.

Ik schat hem hooguit achttien. Mijn paspoort wordt aandachtig bestudeerd en de soldaat brult mij iets onbegrijpelijks toe. "Tourista", zeg ik, terwijl ik moeite doe hem zo onnozel mogelijk aan te kijken. Ik mag doorlopen. Twee mannen worden apart gezet, maar als de één de militair wat geld en de ander hem een pakje sigaretten in de handen stopt, mogen ook zij weer instappen.

Het is drie uur 's nachts en ik heb nog steeds niet geslapen. Maar dan zie ik tot mijn grote opluchting een zee van lichtjes in de verte; Cuzco is niet ver meer. Jan zal wel verrast zijn als ik hem midden in de nacht uit zijn bed trommel. Maar wat kan een mens zich vergissen. Na een uur lijkt Cuzco nog even ver en de weg wordt alsmäär smaller en bochtiger. De mormoon weet te vertellen dat we nog drie bergen over moeten en dat de reis zeker nog zes uur duurt. Ik geef het op. Van vermoeidheid, teleurstelling en schrik lopen de tranen over mijn wangen. De mormoon slaat een arm om me heen, ziet in dit moment van zwakte zijn kans schoon en begint opnieuw zijn verhaal over bekering en vertrouwen op God.

Eindelijk kondigt de dag zich aan. We rijden langs verspreide indianenhutten van adobe - gedroogd leem met gras - waar joelende kinderen en keffende hondjes onze reis steeds een stukje begeleiden. Het terrein wordt vlakker en tegen negen uur hebben we plotseling weer asfalt onder de wielen. Ik ben te moe om me opgelucht te voelen maar de andere passagiers worden rumoeriger, het einde is in zicht.

Jan is niet thuis. Zijn huisje lijkt op een redelijk formaat kippenkooi en er staat een hoge muur omheen. Ik zie geen kans om clandestien binnen te komen. Het huis van de buurman is een villa; groot, wit en voorzien van een enorme tuin; ik bel aan. Een blanke vrouw van rond de veertig doet open en als ik zeg dat ik op zoek ben naar Jan, nodigt ze me uit om binnen te komen. Ja, Jan heeft haar verteld dat hij bezoek krijgt van een vrouw uit Nederland. Ze heet Louisa en spreekt Spaans. Ik stap de

grote, met marmeren tegels belegde hal in en voel me in deze ambiance nog smeriger dan tevoren. Het lijkt of de vrouw dat aanvoelt, want het enige wat ze vraagt is of ik me wil wassen. Als ik in de blinkende schone badkamer onder de douche sta, zie ik zwarte modderstralen over mijn lijf naar beneden stromen. Zo vuil ben ik sinds mijn kindertijd niet meer geweest. Ik geniet van het warme water, de mandarijntjesgeur van de zeep en de strelend zachte handdoek. Omdat de schone kleren in mijn rugzak grauw zijn van het woestijnzand, geeft mijn gastvrouw me ondergoed en een nachthemd. Als ik schoon gewassen in het zachtgroene nachthemd sta, kijkt Louisa mij glimlachend aan en doet zwijgend de deur van een slaapkamer open. Ik ben blij dat ze me zonder woorden snapt. Ik loop over hoogpolig roze tapijt naar het tweepersoonsbed met gestreken lakens en een dekbed in een effen rode overtrek. Louisa trekt de zware bruine gordijnen dicht, belooft me wakker te maken als Jan thuis is en gaat naar beneden. Ik ga languit in bed liggen; geen opgevouwen benen, geen kind op mijn voeten, geen zand in mijn ogen, geen mormoon die aan mijn hoofd zeurt en geen gehobbel. Ik geniet van de rust en de stilte en vooral van het gevoel van een schoongewassen lijf.

Ik ben te moe om te slapen; het lijkt of woorden zich letter voor letter, alsof ik een typemachine in mijn hoofd heb, tot woorden en zinnen vormen. Volslagen willekeurige zinnen, waarop ik geen enkele greep heb. Ik denk niet, ik bedenk niks en toch blijven mijn gedachten malen; blijven ze in een tergend langzaam tempo onsamenhangende zinnen produceren. Eindelijk wordt het hamerend geluid van de letters zachter.

Ik heb niet gemerkt dat iemand de kamer binnen kwam. Ik voel een warme, zachte hand op mijn voorhoofd, doe mijn ogen open en kijk in het vrolijk lachende gezicht van Jan. "Dag meisje", zegt hij en geeft me twee dikke zoenen op mijn wangen, "wat ben je laat. Ben je met het vliegtuig gekomen?" "Nee", zucht ik, "met de bus. Met Mortalis Mortalitis".

December 2000
Maria Berkers

GENOEG VAN MOOIE WOORDEN

**VOEG DE DAAD BIJ HET WOORD EN MELD JE AF
VIA MOOIE.WOORDEN@12MOVE.NL.
O.V.V. GENOEG VAN MOOIE WOORDEN**

**KAN JE GEEN GENOEG KRIJGEN VAN
MOOIE WOORDEN?
STUUR DAN MOOIE WOORDEN DOOR NAAR
VRIENDEN OF KENNISSEN.**

MOOIE WOORDEN

MOOIE WEBLINKS

Klik op de blauwe regels om de beschreven internetpagina te bezoeken.

De rode regels zijn de nieuwe weblinks

<http://taal.pagina.nl/> De start-pagina voor de Nederlandse taal. Een pagina met allerlei interessante links naar pagina's die alles te maken hebben met de Nederlandse taal; een echte aanrader.

<http://www.xs4all.nl/~onnoz/hopla/> Hopla: Mooie en grappige pagina vol met onnozele en rare sprookjes. Een bezoekje waard.

<http://home.wxs.nl/~avdw3b/verspr.html> Het Nederlands kent veel spreekwoorden en zegswijzen. Vaak gebruikt om een betoog kracht bij te zetten. Even vaak worden deze spreekwoorden en zegwijze verkeerd gebruikt.

<http://www.jenw.verrips.com>
Gedichten Homepage

Een pagina met info over dichters vol met mooie gedichten en vele links naar leuke pagina's over deze onderwerpen

<http://meander.italics.net>
MEANDER

Een pagina met met als onderwerp Meander is een internet krant waar schrijvers in publiceren absoluut de moeite waard om mooie verhalen en gedichten te lezen

<http://home.pi.net/~jogro/literair.htm>

de Johan Grootveld thuispagina.
"De meeste verhalen gaan over door mij verreden schaats- en skeelertochten". Aldus Johan Grootveld

<http://www.tuttel.com/jan/index.htm>

Verhalen geschreven door jan tuttel
Diverse informatie over Drenthe.
Site boordevol verhalen over van alles en nog wat

<http://www.broodjeaap.nl/>

Op deze website vind je meer dan 300 verhalen die een beetje apart zijn. Of vreemd. Of allebei. In Nederland noemen we dergelijke verhalen sinds enkele decennia 'broodje aap verhalen'. Dit zijn verhalen die mensen elkaar als 'waar gebeurd' doorvertellen, maar die dat over het algemeen niet zijn. Of toch wel?

<http://www.connections.be/verhalen/nederlands.htm>

Een verzameling reisverhalen mocht op deze site niet ontbreken, vonden de makers. Het is een leuke manier om inspiratie op te doen, en ze zijn het bewijs dat je het er uit sommige oorden toch levend vanaf brengt

<http://huizen.dds.nl/~agricola/divers.html>

Grappige verhalen over Old shatterhand en heer Winnetou en ander leuke onderwerpen

<http://members.tripod.lycos.nl/marveloz/>

Verhalen over belevenissen als Nederlands immigrant in Australië

<http://home-1.12move.nl/~sh104187/Index.htm>

Homepage mer verhalen van cor snijders

<http://meander.italics.net/verhalen/index.php>

overzicht van verhalen in meander een literaire sit al eerder beschreven in mooie weblinks

<http://meander.italics.net/verhalen/>

Petra Oomen

Zagen

"Heb je nu alweer je handschoen verloren!", riep Annie bits toen ze zijn jas ophing en er maar één aantrof, "Als je maar niet denkt dat ik nieuwe ga kopen!"

<http://meander.italics.net/verhalen/verhaal.php?id=10&sort=>

Ignmar van odijk
"Godbetert"

Er hing een donkere wolk over die zomervakantie

<http://www.italics.net/vzsite/meander/hal.html>

Gedichten index meander

<http://meander.italics.net/archief/>
Meander archief

Het arhief van Meander vol verhalen en gedichten.

<http://meander.italics.net/>
meander home page.

Je kan je hier ook opgeven voor de wekelijkse nieuwsbrief.

Mooie Woorden

Nummer 3, 2001

Tja helaas was het dit weer voor wat betreft Mooie Woorden 3. Maar niet panikeren aan de volgende uitgave wordt reeds gewerkt. Deze zal omstreeks maart in je mailbox stuiten.

Voor wie niet wachten kan staan er op de "mooie weblinks -pagina" interessante links naar pagina's op het internet. In de volgende uitgave meer over de plannen van Mooie Woorden op internet. Heb je nog verhalen, gedichten of columns die je met ons wil delen? Stuur ze dan gerust in, we kunnen altijd materiaal gebruiken. Tot slot wensen we je een prettige tijd en hopen we je weer te mogen begroeten met, Mooie Woorden 4.

Abonnementen:

Iedereen met een E-mailadres kan zich aanmelden voor een gratis abonnement. Een aanmelding moet gebeuren d.m.v. een e-mail naar mooie.woorden@12move.nl onder vermelding van "abonnement"

Voorwaarden aanmelding:

Aan volgende voorwaarden moet worden voldaan bij een aanmelding: de aanmelding moet afkomstig zijn van de aanvrager (e-mailadres aanvrager) hiermee wordt voorkomen dat personen ongewenst als abonnee worden opgegeven door derden. Een abonnement geldt tot wederopzegging, opzeggen kan eveneens gebeuren middels e-mail mooie.woorden@12move.nl e-mail adressen worden opgenomen in de database van mooie woorden en worden voor geen enkel ander doel gebruikt dan voor het verzenden van e-mail met betrekking tot het verspreiden van mooie woorden. De e-mailadressen zullen niet aan derde worden verstrekt.

"Hoe lees je mooie woorden op je scherm"

Lezen op je pc is anders dan je gewend bent. Je kunt Mooie Woorden natuurlijk gewoon printen en vanaf papier lezen. Let wel op dat Mooie woorden grotendeels in kleur gemaakt is zodat dat wel wat inkt gaat kosten. De meeste printers hebben echter wel een mogelijkheid om inkt te besparen. Je vindt die meestal terug bij de printereigenschappen, maar dat hangt natuurlijk af van het soort printer. Om Mooie Woorden een beetje makkelijk te kunnen lezen gebruiken we de Gratis Acrobat Reader. Dit programma leest alleen PDF bestanden (dit is ook het bestand waar Mooie Woorden uit bestaat) PDF bestanden worden ook vaak gebruikt voor handleidingen bij softwareprogramma's. Om mooie Woorden makkelijk te kunnen lezen op je scherm kun je de volgende dingen doen:

Er zijn drie standaard leesstanden in het programma Acrobat reader. Hieronder staan welke knoppen je kunt kiezen en welke functie's de knoppen hebben.

1 2 3

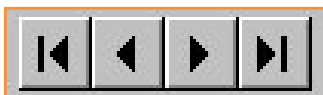
knop 1: Het document 100% weergeven.

knop 2: Een overzicht van de gehele pagina, passend in het venster.

knop 3: De zichtbare breedte van de huidige pagina passend in het venster weergeven.

Het is ook mogelijk om door Mooie Woorden te bladeren. Hieronder staan de knoppen beschreven waarmee dit te mogelijk is.

1 2 3 4

Knop 1: De eerste pagina weergeven

Knop 2: Terug naar de vorige pagina

Knop 3: Naar de volgende pagina

Knop 4: Naar de laatste pagina van het bestand

Om verticaal door Mooie Woorden te bewegen kun je kiezen voor de scroll pijltjes of voor een van de hieronder beschreven knoppen

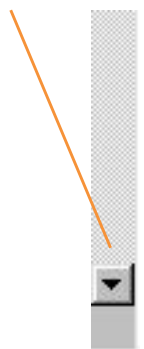
De andereknop dient om te vergroten en te verkleinen

1 2

Knop 1 Handje: hou de linker muisknop ingedrukt en sleep met de muis naar boven of beneden om het document te verschuiven.

Knop 2 Vergrootglas: klik op deze knop en verplaats het vergrootglas naar de gewenste plaats en klik nogmaals om te vergroten. Hou de Ctrl toets ingedrukt om vervolgens weer te verkleinen

Meer weten? je kunt altijd in de menu balk de optie help aanklikken daar staat alles in over het gebruik van dit programma.

Hopelijk is deze uitleg genoeg voor jou om Mooie Woorden prettig te kunnen lezen, laat het ons weten als je suggesties hebt om deze uitleg te verbeteren. Dan kunnen we Mooie Woorden nog beter op haar lezers afstemmen.